

Казки про родину

Як син батька побив

ЯК СИН БАТЬКА ПОБИВ

Мав батько одного сина — той батько був багач великий. Віддали того сина до війська, і пише він додому: "Тату, пришліть мені тридцять ринських, бо я вже капралом став, мені треба гроші". Взяв батько та й відіслав ему тих тридцять ринських. Він так витримав пару тижнів і висилає до батька знову листа: "Пришліть мені знову сорок ринських, бо я вже фельдфебелем став". Потім витримав знову пару тижнів, пише знову лист: "Пришліть мені сімдесят ринських, бо я вже майором став". Але батько вирішив до него навідатися. Взяв собі коня, осідлав, сів верхи й поїхав до сина. Приїхав до того міста і зустрів там жовніра і питається: - Де є ваш майор, де він мешкає? Той питається: - Нащо вам майор? А він каже: - То мій син тут є майором. Той ему показав, він прийшов, подивився: та то не его син. Почав розказувати, як син писав, а той ему каже: "Твій син під арештом сидить". Просив его, аби він ему показав, аби випустив з арешту. Дав він ему двох жовнірів, провели его на плац, він хотів поговорити з ним і просив его, аби сина трошки відпустили в місто. Так вони гуляли, про щось розмовляли. А син каже батькові: - Тату, дайте мені трошки коня, нехай я сяду. Я давно на ньому не їздив. Батько взяв, та й дав ему коня, він заліз на него — мав торбу таку з грішми, тяжко ему було нести — потиснув того коня, поволі їхав, їхав, потім знову потиснув і ф'юїть! Ф'юїть аж до іншого царя. І там він пішов до того царя, і сподобав дочку й оженився з нею. І з нею хоче поїхати до свого батька назад, аби батько подивився на него. Він виїхав, взяв собі війська, поїхали через ліси, і він каже: "Ви тут всі чекайте, а я до свого батька сам піду, що він мені скаже". Одежу з себе скинув, а сам вбрався у хлопське шмаття. Прийшов він до свого батька, прийшов на подвір'я, а до хати не йшов, пішов до стайні і там сховався під жолоб. А сестра его нагрнула і дуже зраділа ему, що він повернувся, швиденько побігла до хати, насипала там ему каші з молоком і понесла їсти. Вона тільки понесла, а надійшов на той час батько і питається: - Кому ти несеш? Пішов батько до стайні, здибав там его, взяв его до хати, скликав всіх наймитів своїх, всіх пастухів і каже: - За ту штуку тепер він під вашою рукою буде, що ви ему скажете, він вас мусить слухати, я его не знаю, він мені вже не син. І сказав ему, що він мусить пасти худобу, бо інакшої служби він ему не дасть. А він написав листа до жінки, аби вона приїхала й викупила его з того. Вона швидко приїхала на подвір'я, закликала его до себе, дала ему мундир, лахміття скинула. Вийшов Батько, побачив, клякнув на коліна і вже просить її, перепрошує его, і знову її, і вона наказала війську тому всіх побити, батька і матір, і вони побили, хату спалили, і самі поїхали. То не добре вони то зробили.

Записано Осипом Роздольським у с.Берлин (сучасної Львівської обл.), від Миколи Кравіцького в 1894 році. Стиль запису збережено.